Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Svenska Missionsförbundet

N:o 12.	Pris per år, postarvodet oberäknadt, 1 krona.	December 1884.	Wid requisition hos redaktionen hwart 11 ex. gratis.	2 årg.

Innehåll: Missionen i Indien. — Från wåra missionsfält: Bref från Ryßland. — Anmälan.

Missionen i Indien.

IV.

Santalermissionen.

Slut fr. n:r 11.

Tisdagen den 8 februari anlände denna skara till Takurpur, den första af kolonierna. Strax efter ankomsten dit hölls gudstjenst med tack och lof till Herren Gud samt med bön om hans wälsignelse öfwer deras inträde i det nya landet. Den 10 började med rödjningsarbetet. Gräset måste brännas bort, träd fällgs, och det dröjde flere dagar, innan man hunnit rödja undan så mycket, att man kunde begynna bygga. Under tiden måste gudstjensterna hållas under bar himmel, men dessa gudstjenster woro särdeles dyrbara. Särskildt war den första söndagen af stor betydelse, emedan då på eftermiddagen hölls ett församlingsmöte, derwid ock en församlingsordning antogs. I denna stadgades, bland annat, att allt arbete skulle afstanna om lördagarna kl. 2 e. m., då alla skulle ställa sig i ordning till söndagen. Bränsle skulle då hemtas från skogen, bostäderna göras rena, kläderna twättas och alla bada sig. Om söndagarna finge ingen som helst handel förekomma. På söndagseftermiddagarna skulle hållas söndagsskola, och öfriga dagar skulle alla barn, så framt sjukdom ej hindrade dem, wara i hwardagsskolan kl. 1—5. Hwar afton skulle hållas en gemensam andaktsstund, och hwarje middag skulle qwinnorna erhålla underwisning exempelwis i Davids psalmer, tio Guds bud, trosbekännelsen, Fader Wår o. s. w. En gång i månaden skulle hållas nattwardsgång.

Församlingens styrelse skulle sammanträda hwar måndag för att rådpläga om gemensamma angelägenheter, och skulle denna styrelse bestå af **Siram**, tre äldste samt höfdingarne i hwardera af de fem byar, man ämnade anlägga. I spetsen för höfdingarne satte man **Sibu**, en inföding, om hwilken Skrefsrud har lemnat följande dyrbara meddelande:

"Jag stod en dag i en urskog med tusentals hedningar rundt omkring mig och talade för dem Herrens ord. Sedan jag

slutat, framträdde till mig en höfding och sade: "Hwad är det för en kärleksfull Gud du talar om? Hwad skall jag gifwa honom för att wara honom till behag? Jag will gifwa honom min stridsyxa, och den skall du hänga utanpå ditt hus, och så will jag tänka på denne Guden hwarje gång jag går der förbi." — 'Nej', sade jag, 'behåll sjelf din yxa; den frågar min Gud icke efter. Han begär blott ditt hjerta, och det skall du gifwa honom, så blir du hans barn.' Han swarade: 'Det war en underlig Gud. Hwad kan han wilja med mitt hjerta?' Men så gick han bort till sitt folk och sade: 'Denne kärleksfulle Guden, som will hafwa mitt hjerta, will jag gifwa det åt.' Derefter följde han med mig hem, blef underwisad i kristendomen och slutligen döpt. Men då började hans pröfwotid. Hans hustru öfwergaf honom; likaså hans söner, bröder och systrar. Hans folk gjorde uppror emot honom och ref om natten ned hans boning, hwilken de jemnade med jorden. Derefter kastade de stenar på honom och drefwo honom ut ur byn. Han kom då till mig, ännu glad i tron och hoppet, samt sade, att de slag, han fått, wille han gerna lida för sin käre Guds skull, som offrat sin egen Son, för att frälsa honom från döden. Han hoppades, att hans hustru skulle komma tillbaka till honom, och upphörde icke att ropa till Gud derom. Ändtligen, efter förloppet af en lång tid, under hwilken hoppet härom ännu aldrig öfwergifwit Sibu, slog Herrens timme. Hans böner woro hörda, och hans hustru kom, kastade sig ned för hans fötter och sade: 'Här är jag nu för att aldrig mer lemna dig. Sedan jag drog bort från dig, har jag aldrig haft någon ro för den Gud, hwilken du tillbeder. Om natten, när jag sof, wisade han sig för mig i drömmen. Ännu i natt såg jag honom, och då sade han till mig: 'Hwar har du gjort af din man, som du öfwergifwit? Hwar ämnar du wara, när jag kallar honom till min himmel, men der icke är någon plats för dig?' Din Gud stod framför mig i stinande hwita kläder, och jag föll ned på mina knän framför honom och sade: 'I morgon will jag uppsöka min man och sedan aldrig mer lemna honom.' Tid efter annan kommo alla hans söner, utom en, tillbaka; likaså hans systrar och bröder. Han fick en by att regera öfwer och en wacker bostad i den byn samt blef en stark stödjepelare för kristendomen. Jag är fullt wiß, att om han blir aldrig så gammal och hans hår hwitna af ålder, skall han förblifwa lika warm i sin tro."

Den 15 februari kommo ytterligare 13 familjer till platsen, hwarigenom arbetsstyrkan ej obetydligt ökades. Men så war der ock mycket att göra. Då marken war uppröjd, skulle der fällas träd i skogen till byggnaderna, och dessa träd skulle släpas fram ur skogen, hwilket medtog mycken tid, då till en början hwarken oxar eller wagnar funnos. Det dröjde nemligen sex weckor, innan de kunde få till sig något af sin boskap från Santalistan. Under tiden woro de dock icke i saknad af kött till föda, ty ett talrikt jagtsällskap — vicekonungens son med ett förnämt följe — uppehöll sig i tre weckor i deras granskap och fick derwid stort jagtbyte, af hwilket de wälwilligt utdelade mycket åt de fattiga santalerna.

De osunda bostäder, hwilka folket måste begagna, innan de kunde få sina nya hus i ordning, samt nödwändigheten för

somliga af dem att under längre tid sofwa på bara marken, började snart framkalla sjukdomar, och inom kort lågo icke mindre än 150 personer, fullwäxta och barn, sjuka i meßling eller feber. Börresen och Siram stötte nu de sjuka, så godt de kunde; men till sist måste Börresen skrifwa till Ebenezer efter hjelp, och då kom derifrån en ung dansk läkare **Arendrup**, hwilken warit såsom gäst på Ebenezer och nu trädde i missionens tjenst. Om denne man må här meddelas följande:

Wilken Arendrup föddes i Grenaa den 18 december 1852. Efter att år 1871 hafwa tagit studentexamen började han genast studera läkarewetenskapen, men egnade sig derjemte ifrigt åt literatur och konst. Han war ock skicklig musikus samt, ehuru något sluten och tillbakadragen, mycket afhållen af kamrater och jemnåriga. Sommaren 1880 tog han medicinsk embetsexamen, men fick derwid icke så höga betyg, som han räknat, hwilket han mycket lade wid sig. Medan han gick och grubblade öfwer detta, kom en af hans bröder, som war sjökapten och förde ett stort engelskt fartyg, hem, och när han såg sin broder så nedstämd, föreslog han honom att, för att uppfriska sig, följa med till Kalkutta. Den unge läkaren war willig härtill, och kort före jul kommo bröderna till nämda ort. Der sammanträffade Skrefsrud med kaptenen, och då han hörde, att denne hade med sig en yngre broder, följde han med ut på skeppet för att göra dennes bekantskap. Han inbjöd ock de begge bröderna till Ebenezer; kaptenen kunde ej komma, men läkaren kom och blef på det hjertligaste mottagen. Ehuru han på den tiden ej ännu kommit till något medwetet troslif, blef han mäktigt gripen af allt hwad han såg, och det war med djupt wemod han efter trenne weckors wistelse wid Ebenezer tog afsked af wännerna derstädes. Då han kommit tillbaka till Kalkutta, längtade han att ännu en gång få se Börresen och for derför att möta honom och hans hustru wid en af de stationer, de skulle passera under sin resa med utwandrarne. När han, efter att hafwa sammanträffat med dem, skulle säga farwäl, war han djupt rörd, och det tycktes, som om han ej wore obenägen att stanna. Detta föranledde Börresen att, efter samråd med sin hustru, från en af de närmaste stationerna telegrafera till honom: "Stanna qwar hos oß!" Telegrammet träffade den unge läkaren, just som skeppet skulle afgå, och han fattade då strax sitt beslut, tog afsked af sin broder och begaf sig till Ebenezer. Der blef han snart erbjuden plats såsom läkare i granskapet, men antog ej detta anbud, utan sade: "Hellre will jag egna mig åt santalerna, ty af dem har jag fått föda för min själ."

Då han fick underrättelse om nöden och sjukdomen i Assam, bad han Skrefsrud att få resa dit, hwilket denne medgaf. Börresen blef ej litet öfwerraskad af att se honom, men wille till en början ej tillåta, att han slog sig ned i denna trakt, der han måste komma att löpa så stor fara för sin helsa. Arendrup stod dock fast wid sin önskan att få stanna, och Börresen gaf då slutligen med sig.

Den unge läkaren hade kommit just i rätta ögonblicket och fick wara till mycken nytta för de sjuka. Helsotillståndet förbättrades inom kort, och den 30 april återwände Börresen till Ebenezer efter att hafwa anförtrott koloniens styrelse åt Arendrup, Siram och Sibu. Den

förstnämdes werksamhet blef dock ej långwarig, ty under regntiden 1882 ådrog han sig en swår förkylning, som bröt hans helsa, och den 18 augusti samma år afsomnade han. Hos alla missionens wänner framkallade detta owäntade dödsfall stor sorg, men länge skall i Santalistan minnet bewaras af denne unge man, som genom ett så underbart Herrens förande der fick en rikt wälsignad, om än kort werksamhet.

Wåren 1881 beslöts, att Skrefsrud skulle företaga en resa till Europa för att meddela santalermissionens wänner närmare underrättelser om förhållandena ute på missionsfältet och för att söka wäcka intresse för denna mission på orter, der den ännu icke wore känd. Kort före hans afresa beslöts att fru Börresen skulle göra honom sällskap, dels för att stärka sin mycket förswagade helsa och dels för att se till sina barn, hwilka woro bosatta i Berlin. Den 21 maj 1881 hölls ett gripande afskedsmöte på Ebenezer, och kort derefter begåfwo sig de resande åstad. Skrefsrud besökte i missionens ärenden England, Skotland, Swerige och Norge, men uppehöll sig dock mest i Danmark, der intresset för santalermissionen fortfarande war störst. Hans och fru Börresens wistelse i Europa blef längre än ämnadt hade warit till följd af sjukdom, som träffade dem begge. Frukten af Skrefsruds resa wisade sig snart. I England och Skotland t. ex. bildades nya komitéer för santalermissionens understödjande. Ingenstädes wäckte dock Skrefsruds besök så mycket intresse som i Norge. Der hade förut rådt en wiß köld gent emot denna mission, men nu märktes det, att Norges timme slagit. Missionen blef, kan man säga, en hela folkets, icke blott en wiß församlings sak. Detta gaf sig i synnerhet tillkänna, då Skrefsrud den 11 nov. 1882 höll sitt afskedstal på fästningsplatsen i Kristiania, dit en stor menniskomassa, antagligen omkr. 14,000 personer, hade strömmat tillsammans. Efter föredragets slut följde hela den stora skaran efter honom till det hotell der han bodde. Större betydelse än en sådan uppblossande ifwer hade dock det intresse för santalermissionen som nu uppenbarade sig i hela landet. Öfwer allt, hwar Skrefsrud reste fram, bildades nya komitéer, och de gamla utwidgades. Äfwen började man i Norge med ingången af 1883 utgifwa en särskild tidning "Santalen" för redogörelse om santalermissionen. Den kärlek hwarmed saken omfattades i Norge, gaf sig ock luft deruti, att twenne unga prester, **Berg** och **Pahle** såsom missionärer följde med Skrefsrud till Santalistan.

Den 26 november 1883 anlände de resande, Skrefsrud, fru Börresen med hennes begge döttrar Ingeborg och Katarina, samt de nämda begge presterna till Ebenezer, der de, såsom wi lätt förstå, rönte det allra hjertligaste mottagande.

Från wåra missionsfält.

Bref från Ryssland.

Beloreski Savod d. 13 nov. 1884.

> Intet wapen, som göres emot dig, skall hafwa framgång och hwarje tunga, som upphäfwer sig emot dig i dom, skall du döma brottslig. Es. 54: 17.

Efter långt dröjsmål, will jag nu ändtligen underrätta wännerna om ett och annat härifrån. Särskildt tänkte jag

berätta åtskilligt från en resa bland kosacker, baskirer och kirgiser. Jag ämnade göra denna resa tidigt på sommaren, men den regniga wäderleken hindrade mig till den 17 juli. Enligt den plan, som war uppgjord, innan jag lemnade hemmet, skulle jag besöka de kirgiser, hwilka på sommaren wistades sex à tio mil nordost från Werschneuralsk. Det berättades för mig, att dessa i hemlighet dyrkade någon slags afgud, ehuru de till det yttre woro muhamedaner. Så war dock icke förhållandet, hwilket jag sann, då jag kom till nämda plats. Jag sökte göra mig wäl underrättad, om det icke möjligen funnes kirgiser, hwilka icke wore trogna anhängare af den muhamedanska tron; men på frågor härom swarades: "hwareft ni reser och träffar kirgiser, skall ni endaft finna sådana, hwilka äro werkliga muhamedaner".

Emellertid will jag nu börja med berättelsen om sjelfwa resan. Kosackerna fann jag wara ett wänligt och språksamt folk. De herbergerade gerna, och många begärde näftan ingenting för qwarteret. På några ställen fick jag till och med hö för ingenting åt min häst. I en kosackby, som låg tolf och en half mil från mitt hem, bodde en bekant till mig, hwilken heter Dikgoff. Han uppmanade mig enträget, att jag på resan till kirgiserna skulle besöka honom. Jag efterkom denna hans önskan så mycket hellre, som han är den enda utländing, jag träffat här uppe wid Ural, hwilken något intresserar sig för min werksamhet. Han hade i dagarna börjat waska guld inwid byn Kasfagorka. Nätt intressant war det att bese arbetet wid en guldwaskning, hwilket lifligt påminner om orden: "Så på en förhoppning".

Då Dikgoff några weckor före mig reste ut till Kasfagorka, sände jag med honom åtskilliga ströskrifter att utdelas bland hans arbetare och folket i byn. Med tacksamhet hade kosackerna mottagit dessa skrifter. Men som det war wid höbergningstiden, hade de icke mycken tid till läsning. På höften och under wintern lofwade de att flitigt läsa dessa böcker.

Mitt bref skulle blifwa allt för långt och tröttande, om jag skulle mer omständligt redogöra för, huru jag hade det bland kosackerna. Derför will jag blott omtala, huru det war på en söndag uti en kosackby, som hette Arsensk. Jag kom dit på lördagsqwällen. På söndagsmorgonen gingo några af husfolket till kyrkan (gudstjensten börjar icke kl. 10 utan kl. 5 på morgonen), och wi som woro hemma måste wara fastande, tills allt war slut i kyrkan. Den sista gudstjensten warar till mellan kl. tio och elfwa, och först efter den tiden fingo wi ändtligen något mat. Medan wi ännu sutto till bords, kommo personer för att se och läsa mina böcker, om hwilka troligen någon af husfolket talat wid kyrkan, och efter en kort stund war hela rummet fullt af folk. Sedan fortgick dagen under samspråk och läsning. Än rörde sig samtalet omkring mina skrifters innehåll, än om något ställe i nya testamentet. Dessa menniskor liknade bra mycket athenarne på Pauli tid. Herren gifwe, att något ord fallit i god jord i deras hjertan och burit frukt! Min huswärd omtalade, att byns prest på söndagsaftnarna plägade ringa samman folket i kyrkan och då läsa för dem ur sådana skrifter, som jag hade och utdelade. Den söndag, jag war i byn, tänkte

jag gå till kyrkan på aftonen, men tiden medgaf det icke. Tillståndet i denna by war ej det bästa. Särskildt förde några baskirer, hwilka woro bosatta der, ett förfärligt owäsen. Derigenom att de kommit i närmare beröring med s. k. kristna hade de lärt sig — supa så mycket bättre. Detta är öfwermåttan sorgligt, men mångenstädes har jag funnit förhållandet wara sådant.

Baskirer, hwilka här i trakten bo på sjelfwa Uralkedjan eller utmed den samma, träffade jag både på bort- och hemresan, enär jag wid båda tillfällena måste passera Ural. De hafwa fasta boningsplatser, ehuru deras hus ännu äro temligen dåligt bygda. Deras byar äro nästan tomma på sommaren, enär de flesta hushållen då föra bort sin boskap till någon god betesplats. Der ligga de hela sommaren och beta sin boskap. När deras té och socker tagit slut, fälla de något träd, hwilket de, söndersågadt till plank eller sådant det är, köra till staden och sälja. För penningarna köpa de sedan té och socker, i bästa fall äfwen litet mjöl. De lefwa dock på sommaren hufwudsakligen af hästmjölk; under wintern deremot är té och kött deras hufwudsakliga föda. Det är otroligt, huru mycket té en baskir kan dricka på en gång. Sjelf har jag sett en sådan dricka omkring tjugu glas, men man påstår, att de finnas, hwilka förtära ända till tjugufem och trettio. När nu dertill kommer, att de dricka téet så hett som möjligt och sällan derjemte förtära någon annan mat, utom må hända något litet bröd, förstår hwar och en, att deras helsa måste betydligt skadas häraf. Detta har ock faktiskt wisat sig. Baskirernas antal minskas nemligen år från år, och största orsaken härtill anses wara deras omåttliga tédrickning. De flesta lefwa i stor fattigdom, beroende derpå, att de ingenting wilja göra. När hungern blir för stor, förtjena de sig på ett eller annat sätt någon rubel, för hwilken de sedan köpa sig litet té och mjöl.

Nu något om kirgiserna. Wid byn Kassagorka, wid "Swarta floden" (snarare blott en bäck) mellan Stepnoj och Berezenk och slutligen inwid byn Arsensk träffade jag kirgiser. Dock måste jag säga, att de på alla dessa ställen förekomma mycket fåtaligare, än jag hade föreställt mig. Förr hafwa de också warit talrikare på denna trakt, men kosackerna lära mer och mer undantränga kirgiserna, hwilket är en lätt sak, då kirgiserna icke hafwa några bestämda boningsplatser. På hela kirgissteppen är så anordnadt, att kosacker bo på wissa linier, hwilka härs och twärs genomskära den samma; och emellan dessa linier bo kirgiser. Emellertid draga sig de sist nämda undan i nordostlig rigtning till Tabolski guberni.

På några trakter hafwa kirgiserna börjat bygga hus, men på andra lefwa de ännu som nomadfolk. Af dessa senare finnas åtskilliga, hwilka åt sig uppfört ett slags usla kojor, i hwilka de bo under wintern. Då sommaren inbryter, inlemna de hos någon bekant i närgränsande kosackby dörrarna och fönstren till dessa kojor, hwarefter de draga sina färde för att först wid winterns inbrott återkomma och afhemta de samma. Så hörde jag åtskilliga kirgiser göra, med hwilka jag sammanträffade. På det hela taget kan man dock säga, att kirgiserna lefwa som nomader. När man kommer till dem och ser deras tält, deras anordning

inuti de samma, deras boskapshjordar m. m., tänker man, att så der ungefärligen lefde och bodde Abraham, Isak och Jakob. Kirgisens rikedom består i mängden af hästar, kor, får och getter. Somliga hafwa ända till tusentals får och något hundratal hästar. De kirgiser, hwilka jag träffade, woro ej så synnerligt rika på boskap. Dock woro deras boskapshjordar rätt stora. Likson baskirerna lefwa de på sommaren af hästmjölk, hwilken förwaras i läderflaskor, och af kött, men på wintern kommer téet i mjölkens ställe. Hos kirgiserna är bröd mer sällsynt än hos baskirerna. Det är werkligen underligt, att de icke begagna mer bröd till maten, då de hafwa så riklig tillgång både på hwete och råg. Jag föreställde dem, att det wore mycket bättre att äta mer bröd, men de swarade mig: "icke behöfligt", "icke behöfligt". Jag war icke beredd på ett sådant swar, då de helt begärligt slukade mitt återstående brödförråd.

I utöfningen af sin religion äro de temligen noggranna. Älfwen erfor jag, att de äro gästwänliga. I det stycket äro de olika sina trosfränder baskirerna, hwilka merendels taga öfwerbetaldt för qwarter m. m. Underligt är det sätt, på hwilket de hålla den stora fastan, hwilken infaller i juni månad. De flesta förwandla då dag till natt och twärtom, d. w. s., om dagen, då det är förbjudet att äta, då sofwa de, och om natten äta de allt hwad de orka. Emellertid såg jag ock muhamedaner, hwilka arbetade hela dagen och ej ens smakade watten, ehuru hettan war alldeles tryckande.

Ett så wäl glädjande som förundranswärdt förhållande är, att muhamedanen sällan blir offer för dryckenskapens demon. På alla ställen, der jag warit i tillfälle att se tartarer, kirgiser eller baskirer, har jag funnit detta. Några gånger har jag sett druckna baskirer, men aldrig någon full tartar eller kirgis. Dock will jag icke förneka, att det icke äfwen bland de sist nämda kan finnas sådana, hwilka lefwa i dryckenskap. Säkert är emellertid, att man i dessa trakter förgäfwes skall söka efter krogar i de muhamedanska byarna, om de än äro aldrig så stora. Se här ett exempel på den slående skilnaden härutinnan mellan ryska och muhamedanska samhällen! Jag reste wid ett tillfälle genom en tartarby, hwilken hade omkring fem tusen inwånare och twå moskéer, men ingen krog. Ej långt derifrån passerade jag en rysk by med allenast omkring tre hundra inwånare, men der fans det en krog. Muselmännen äro ock alltid färdiga att påpeka detta misförhållande, så snart samtalet föres in på det andliga området. Wid samtal med dem om Kristus har jag funnit det wäcka deras största intresse, om man börjar samtala med dem om Kristi återkomst för att upprätta sitt rike. Det är äfwen deras hopp, att Kristus skall komma och upprätta ett ewigt rike. Jag glömmer aldrig en gammal kirgis, med hwilken jag samtalade härom. Hela hans ansigte strålade af glädje. Men det war nog endast en falsk och sinlig glädje, ty muhamedanen wäntar att då få bo i fina rum tillsammans med ett stort antal hustrur (sjutiotwå stycken). Under samtalet frågade jag: "men borde wi icke redan nu börja älska Kristus, hwilken I också sägen skall komma och herska öfwer allt". Härpå fick jag dock icke något egentligt swar. Andra, hwilka jag frågat om det samma,

hafwa swarat undwikande, t. ex.: "det är icke så godt att weta, antingen wår eller eder lära är den rätta". Ack, att Gud hos detta folk finge werka hunger och törst efter evangelium! De lefwa ett försoffningens lif. Jag märkte icke hos dem någon åtrå efter lif och ljus. Det är — såsom ju hwar och en förstår — swårt att säga, huru man borde börja att missionera bland baskirerna och kirgiserna. För närwarande synes mig, att bästa sättet wore att köpa jord af kosacker och bosätta sig i någon kosackby, inwid hwilken det funnes kirgiser. Man komme då på något sätt i beröring med dem. Om man kommer till dem så som jag i somras gjorde, är man utsatt för hwarjehanda swårigheter. På ena stället betraktas man som hemlig polis, på ett annat åter tages man för någonting annat; och det hjelper knappast att försäkra dem om sanna förhållandet.

Med afseende på missionen bland detta folk må nämnas, att muhamedanerna icke hafwa rättighet att öfwergå till hwilket trossamfund de önska, hwadan man med säkerhet får bereda sig på fiendskap från grekiska kyrkans sida. Men af sådant hwarken får eller behöfwer man låta afskräcka sig, i fall Herren öppnar någon dörr bland dessa stackars menniskor. I afwaktan på att Herren wisar, huru wi skola handla med afseende på kirgiser och baskirer, är det wäl rättast att fortsätta med arbetet bland swenskarna. Bland ryssar kan man ej werka genom att utlysa sammankomster, men det finnes andra sätt, på hwilka man kan arbeta bland dem såsom genom skriftspridning och samtal.

Innan jag slutar, will jag anföra något ur ett bref, hwilket jag erhållit från ofwan nämde Dikgoff. Han säger bland annat: "De böcker, hwilka ni lemnade mig, har jag utdelat, men ännu finnas många, hwilka önska erhålla sådana. Törsten efter läsning är stor. Kom sjelf ännu en gång hit eller, om det ej kan ske, sänd oss med posten ännu några dylika böcker". På ett annat ställe säger han: "För icke länge sedan war jag i Mias (en stor by i närheten af Slataost), hwareft f. n. bor en dam, hwilken skulle önska göra eder bekantskap. Hon intresserar sig för de böcker ni utdelar bland folket". Mitt bref har nu blifwit långt och tröttande, hwarför jag will sluta. O, glömmen ej oss och wårt arbete i edra böner! Både min hustru och jag hafwa god helsa. Ware Herren med eder och oss, önskar eder ringe

Wilh. Sarwe.

Petersburg den 24 nov. 1884.

Dyra wänner i Herren!

> I, som anropen Herrens namn, gifwen eder ingen ro! Och lemnen honom ingen ro, förr än han har beredt och gjort Jerusalem till ett lof på jorden!

Sedan nu sjöfarten på Kronstadt för i år upphört, och jag till följd deraf d. 9 dennes flyttat till Petersburg för att wara der under wintermånaderna, will jag meddela något om werksamheten i Kronstadt under den sista tiden. Herren till lof kunna wi säga, att arbetet der ej warit fruktlöst, ehuru en eller annan, som man hoppats skulle wilja lefwa för Herren, dock synes wända honom ryggen. Sammankomsterna woro på senare tiden talrikare besökta än tillförene, och några, som förr warit fiender, hafwa börjat wisa stort intresse för Guds ords hörande.

Måtte Herren få dessa helt om hand! Wi hafwa ock, Herren ware pris, fått werka i all stöns ro utan några angrepp från myndigheternas sida. För närwarande är det annars mycket trångt för Guds folk i Ryßland. De förföljas häftigt och förbjudas att samlas omkring Guds ord. Några tyska wänner, som enligt det apostoliska föredömet församlat sig omkring ordet här och der i husen, hafwa blifwit förbjudna sådant, och polisen har tillsagts att bewaka dem. En af Ryßlands högsta embetsmän, som står kejsaren mycket nära, lär hafwa sagt, att det skall blifwa slut på alla religionssammankomster utom kyrkorna. Herren är dock den, som sitter wid styret, och han böjer konungars hjertan som wattubäckar. Wi hafwa derför ingen anledning att frukta. Må wi blott ifrigare än hittills bedja till Herren för detta arma, i mörker nedsänkta folk och **ej lemna Herren någon ro, och ej gifwa oß någon ro, förr än Ryßlands hundra millioner erhållit evangelium om Kristus, werldens frälsare!**

En bokhandlare har nyligen fått plikta 300 rubel, derför att han innehaft åtskilliga af de evangeliska traktater, som utgifwits af ryska traktatsällskapet, hwilket upphäfdes i wåras, då öfwerste Paschkoff och grefwe Korf landsförwistes, emedan de ej wille upphöra med att witna om Herren. Om sådana traktater ytterligare skulle påträffas hos honom, skall hans egendom konfiskeras. När man hör sådant, kan man ju tro, att man lefwer i de första århundradena eller under medeltiden och ej i det 19:de århundradet samt i ett s. k. kristet land. Men lika litet som det någonsin förr lyckats att med förföljelse förhindra Guds församlings tillwäxt, lika litet skall det nu lyckas i Ryßland. Om följden af förföljelserna under den första tiden läsa wi i Apg. 8: 1, 2. Martyrernas blod blef, säger historien, kyrkans utsäde.

Den 31 oktober hade wi den wanliga afslutningsfesten för året och årsfesten för syföreningen, hwilken består af några på Herren troende qwinnor. Som dessa ej äro många och icke rika på jordiska egodelar, kunna de wäl ej göra så mycket, men Herren skall dock wälsigna det lilla, som göres af kärlek till honom. Genom denna syförening hafwa i år till missionen influtit 137 rubel eller omkring 260 kr. Wid festen war mycket folk samladt från staden, och åtskilliga sjömän från de i hamnen liggande norska fartygen hade insunnit sig. Wi hade en mycket treflig afton tillsammans. Swensknorska konsuln, hwilken är synnerligen wänlig emot oß, war äfwen med. Han uttryckte sin glädje öfwer det, som göres för att rädda sjömännen undan förderf. Bröderna Höijer och Lind woro hos oß, och wi talade hwar sin stund. Deremellan dracks té och kaffe samt samtalades och sjöngs. Twenne personer, en styrman och en qwinna, lemnade sig den aftonen åt Herren och fingo frid, och Guds barn woro glada och lyckliga. Under den tid, som förflutit, sedan jag sist skref, har werksamheten fortgått i hufwudsak på samma sätt som förut. Till följd deraf, att fartygens antal de sista weckorna war mindre, fingo wi dock mer tid att besöka stadsbor. Och alla, äfwen de, som woro främmande för Herren, tycktes glada åt wåra besök samt bådo oß komma tillbaka. Wi gåfwo dem småskrifter samt sjöngo, läste och bådo tillsammans med dem.

Jag will nu berätta twenne händelser, af hwilka den ena wisar, huru stor okunnigheten kan wara hos personer, som komma från s. k. kristna land, men ock huru mottagliga sådana kunna wara för Herrens ord. Den andra är ett bewis för huru stor fiendskapen mot Kristus kan wara hos somliga. För några weckor sedan hade broder Lind lofwat att komma till Kronstadt en lördag och stanna der till måndagen. Min hustru och jag hade då tänkt att fara till Petersburg på lördagen för att få wara tillsammans med wännerna der öfwer söndagen. Jag skulle i alla fall som wanligt resa dit på måndagen för att tolka på engelska kapellet. På fredags-qwällen fingo wi ett brefkort från Lind, att han skulle komma, och wi talade då om att fara på lördagsaftonen. Emellertid kände jag en besynnerlig oro komma öfwer mig. Wi tänkte dock hela lördagsförmiddagen att fara, men då wi på middagen talades wid om saken, och min hustru sade, att hon likson jag kände sig orolig, när hon tänkte på, att wi skulle fara, och nästan anade en förestående olycka, beslöto wi oß för att ej resa. Följande morgon, då wi skulle gå till fartyget, der predikan skulle hållas, gingo wi en omwäg för att helsa på några wänner. Der träffade wi en gosse omkring 17 år gammal från Liverpool, hwars föräldrar woro från Irland. Han berättade, att han kommit till Petersburg med ett ryskt fartyg, samt att då han lemnade det, han tagit in hos ryssar, hwilka bestulit honom på allt hwad han hade. Sedan han wandrat omkring några dagar utblottad på allt, kom han till Kronstadt och sändes då af engelska konsuln dit, der wi träffade honom. Min hustru talade med honom om Herren, men det war ett för honom alldeles nytt ämne. Som wi ej då hade tid att stanna, lofwade wi att komma tillbaka på aftonen och medtaga några småskrifter, hwilket wi också gjorde. Min hustru talade då med honom om Guds kärlek, uppenbarad i ende Sonens sändande till menniskors frälsning, om himmelens härlighet m. m. Under tiden satt han så stilla och uppmärksam, att han knappast tordes andas och syntes bokstafligen sluka hwarje ord, som sades. Han yttrade: "Så har aldrig någon talat till mig förr". Och dock kom han från ett land, som årligen utsänder en mängd missionärer till andra land!

Man kunde knappast se honom, utan att tårarna wille komma i ens ögon. På wår fråga, om han skulle wilja hafwa en bibel, swarade han med glädjestrålande ögon ja. Och då jag föreslog, att han nu skulle läsa de småskrifter wi medfört samt lofwade, att wi senare på qwällen efter predikan skulle komma till honom med bibeln, sade han, att han helst skulle önska att strax få gå med oß efter den. Wi bådo honom då wara wälkommen. Han följde med, men i stället för att strax gå tillbaka, stannade han qwar, och medan jag predikade, talade min hustru med honom i ett annat rum. Han war mycket glad öfwer att få en bibel och sade, att han aldrig förr sett någon sådan. Wi förstodo nu, hwarför Herren ej wille, att wi skulle fara till Petersburg på lördagen. Han wille, att den stackars okunniga irländska gossen skulle få höra ett ord om Jesus. På måndagen, då gossen war på engelska konsulatet, hade han, såsom wi sedan fingo weta, sin bibel med sig

och läste uti den, medan han wäntade. Samma dag blef han hemsänd till England.

Några dagar senare fingo wi från min hustrus föräldrar i London underrättelse om, att en wän till henne i Australien sändt oß 5 pd sterl. (90 kr.) för att köpa biblar att dela ut bland sjömän och andra, som wi funne wara i behof af sådana. Detta war i sanning en god sak, ty den engelska bibel wi gåfwo åt gossen, war den enda wi kunde lemna, och flere andra få wäl ryssar som finnar hade önskat att få biblar.

En sak, som jag flere gånger tänkt bedja wännerna om, will jag nu omnämna. Det finnes i Kronstadt endast några få böcker för missionens räkning att låna ut till sjömän och andra. Jag har derför i sommar lånat ut af mina egna åt både sjömän, söndagsskolbarn och andra, så långt de räckt, men nu har jag tänkt, att möjligen många af eder hafwa böcker, hwilka I hafwen läst, och hwilka nu ligga obegagnade. I så fall kunden I ju kanske wilja skänka dem till missionen, och de skulle då blifwa till stor nytta. De kunde sändas antingen direkt till mig under adreß: "Swenska konsulatet, Kronstadt" eller ock, hwilket kanske wore bäst, till Swenska Missionsförbundets expedition i Stockholm. I senare fallet kanske I också kunden medsända något frimärke för att betala frakten hit, så att den ej behöfde bekostas af till Missionsförbundet influtna medel. Detta synes mig wara så mycket mer af nöden, som böckerna skola anwändas delwis för sjömansmissionen, och som till den samma enligt redowisning i tidningen under twenne månader ej influtit något alls och under twenne föregående månader endast några få kronor. Det synes häraf, som om intresset för sjömansmissionen ej skulle wara så synnerligen stort.

Den andra händelsen jag tänkte omtala inträffade för ett par månader sedan. När min hustru och jag en gång woro i Petersburg, besökte wi tillsammans med Lind och några andra wänner ett museum. På wägen dit fingo wi på en båt sällskap med ett par flickor, hwilka wi kunde se icke woro ryskor. Lind började samtala med dem, och wår förmodan, att de kunde tala swenska, besannades. De hade ett par dagar förut kommit från Finland. Lind talade om för dem, att wi skulle hafwa predikan på engelska kapellet om måndagarna och på tyska kapellet om söndagar och torsdagar. Äfwen sade han dem några ord om Herren. Att detta icke war i deras smak, syntes dock mycket wäl, ty de woro så oroliga och sågo än hit än dit. Wid första tillfälle lemnade de båten. Då wi sedan gått igenom museet och woro färdiga att gå ut, fingo wi helt plötsligt höra någon tala eller rättare skrika högt bakom oß. Wi wände oß om och sågo då de twå nämda flickorna tillsammans med en ung man, hwilken börjat gräla på en af wårt sällskap, för att wi talat med dem om Herren. Utom sig af wrede, som han syntes wara, började han nu att öfwer oß utöfa de allra gröfsta skymford, samt bad oß gå till afgrunden med wår Kristus. O huru sanna äro icke profetens ord, Es. 57: 20: **De ogudaktiga äro såsom ett upprördt haf, som ej stilla wara kan, och hwars wågor wräka upp slam och dy.** Han förebrådde oß för att wi talat med flickorna om Kristus, ty wi kunde, sade han, derigenom hafwa skrämt dem, så att de

förlorat förståndet. När de kommo till honom hade de, påstod han, warit så förskräckta, att de knappast kunnat tala. Intet under, om sådana menniskor, som förskräckas öfwer att höra talas om Herren, när han kommer och allas ögon få se honom, börja ropa till bergen: Fallen öfwer oß! och till högarna: Skylen oß! Måtte Herren i sin nåd förbarma sig öfwer dem! Må han ock hjelpa oß och wälsigna wår werksamhet här, att den må lända till Guds ära och själars frälsning!

Många kära hälsningar från broder Lind med hustru samt från mig och min hustru. Frid öfwer Guds Israel!

C. J. Engwall.

Dyra medarbetare i Herrens wingård!

Guds rika nåd och frid!

> Skördar bergas in och ny brodd skjuter upp och grönskan samlas in ifrån bergen.

Det är mig en stor glädje att få berätta, det evangelii säd ymnigt utsås bland Ryßlands många millioner, och att härlig grönska och rika skördar deraf redan hugna såningsmännen, så att man i sann mening kan på flere orter i detta stora land tillämpa Salomos ord: "**Skördar bergas in och ny brodd skjuter upp och grönskan samlas in ifrån bergen.**" Jag önskar att J, dyra wänner, i detta ögonblick sutten här med mig. Bön och sång tränger in i mitt rum — påminnande mycket om wåra böneſammankomſter i Swerige. Det är ryſſar, ſom äro ſamlade utanför i en ſal för att uppbygga hwarandra på ſin allra heligaſte tro. Nyß hafwa de ſjungit: "**W rukach ju Jiſuſa, Ja u jevo grudi**" etc. ("Trygg i min Jeſu armar, Stödd mot hans milda bröſt"). Det är ſå ljuſt att höra denna ſång från en grupp af Guds utkorade, om hwilka man wet, att de äro jagade likſom det af jägaren jagade willebrådet. Förwiſſo ſkulle edra hjertan, om J woren här, under åhörandet af denna ſång ſtämmas till tack och loſ och, ſedan J gifwit akt på åtſkilligt annat, ſom witnar om Guds rikes utbredande i detta land, ſkullen J ſäga: **Herren hafwer gjort ſtora ting i Ryßland.** Men J ſkullen ock känna eder öfwertygade om, att här är ännu mycket att göra, och att motſtåndet är ſtort, och J ſkullen finna eder manade att bedja för detta land. Detta är ock ſyftet med mitt bref, att J ſkolen manas till tack och loſ för hwad Gud redan gjort i Ryßland ſamt till bön, att han måtte fortfarande wälſigna arbetet, ty i ſanning: "**Säden är mycken, men arbetarne äro få. Bedjen derför ſädens Herre att han må ſända flere arbetare i ſin mycka ſäd.**"

Angående wår werksamhet i Petersburg hafwen J förut fått underrättelſer dels genom de bröder, ſom före mig werkat här, dels äfwen genom hwad af mig meddelats till Swenſka Miſſionsförbundets ſenaſte årsberättelſe. Jag nämde deri om hemmet för de gamla, fattiga gummorna ſamt om ſkyddshemmet. Äfwen ſades, att under ſenaſte året motſtåndarne warit mer nitiſka än någonſin förut men ock, att å andra ſidan wår werksamhet rönt wida större framgång än tillförene. Wid tanken på förhållandet, ſådant det war här under höſten 1880 och ſådant det war då jag ſkref meddelandet för nämda berättelſe, ſade jag: "Till wår och eder glädje, dyra miſſionswänner,

kunna wi säga, att den handfull säd, som wi genom edra åtgöranden, kunnat utså i Petersburg, har, för att anwända Salomos ord, **gifwit en skörd, som skälfwer likt Libanons skog, och folk har skjutit upp i staden likt gräs på marken.** Och i fortsättningen intill denna dag är jag glad att kunna tillägga, att äfwen genom detta ringa utsäde **skördar bergats in och ny brodd skjuter upp.** Ära ware Gud!

Beträffande de båda nämda hemmen, så hafwa de tywärr ej kunnat rätt widmakthållas. En uppmuntran hafwa wi dock fått röna i werksamheten bland prostituerade qwinnor, i det att en polsk flicka blifwit frälst och nu lefwer det nya lifwet i Jesu Kristi tro. Hon har fått plats såsom tjenarinna och uppför sig till sitt herrskaps fulla belåtenhet.

Myndigheterna, som lemnat oß i ro sedan förra wintern, hafwa nu åter börjat widtaga åtgärder mot oß; och wåra ryska wänner hafwa under detta år warit utsatta för ihärdiga förföljelser samt äro det ännu. Om wåra dyra bröder Parschkoffs och grefwe Korfs landsförwisning samt det evangeliska traktatsällskapets upplösning hafwen I hört. Men hwad är dock detta emot de många åtgärder, som widtagits emot Guds plantering i Ryßland! Det som försiggår i det hemliga är härresande. Dock, Gud ware lof, för närwarande kunde nog tusenden af bröderna Parschkoffs och Korfs likasinnade landsförwisas, och tusenden kunde ihjelpinas i klostrens hemska celler, och likwäl skulle Herrens plantering i detta land icke wara om intet gjord. Personer med fiendtligt sinne mot regeringen och grekiska kyrkan hafwa farit öfwer landet och förhärjat mycket af den grekiska kyrkans fädesfält, och wisserligen har mången lidit stor skada af dessa härjningar. Men gudfruktiga män hafwa dock på senare tiden ymnigt utsått evangelii säd, och genom Herrens arla och serla regn samt nådesolens wärme börja fälten härligt grönska.

Några siffror, som bewisa Guds ords ymniga utsäde, will jag till sist anföra. Det upplösta traktatsällskapet har under sin tillwaro nästan i alla delar af landet utspridt omkring åtta millioner evangeliska traktater af mycket godt innehåll, och britiska bibelsällskapet har enligt sin årsberättelse allenast under 1882 utspridt 329,070 biblar, nya testamenten och evangelier. Gud ware lof för denna sådd! Bedjen om Herrens ymniga wälsignelse öfwer den samma! Jag skulle hafwa skrifwit längre, men tiden medger ej, ty jag står på resande fot. Om Gud will, skall jag nästa gång skrifwa från en ny missionsstation. Eder N. F. Höijer.

Kotka den 29 nov. 1884.

> Bättre är att förtrösta på Herren, än att förlita sig på menniskor. Bättre är att förtrösta på Herren, än att förlita sig på furstar. Ps. 118: 8, 9.

Det är i sanning godt att få sätta all sin lit till Herren. "De, som wänta efter Herren, få en ny kraft", Es. 40: 31. Då wi förtrösta på honom allena, så wisar han sig uti oß kunna uträtta mer, än wi kunna bedja eller tänka. Prisadt ware Jesu namn! Han har gjort stora ting, derför är jag glad.

Det är mycket länge sedan något bref från mig warit synligt i missionstidningen, men jag will nu sända några underrättelser om, hwad Herren gjort med och

för mig samt bedja missionswännerna med mig prisa Herren och samfäldt upphöja hans namn. Den 30 mars detta år kom jag till Stockholm. Min helsa hade nemligen genom öfveransträngning under ett och ett halft års werksamhet i Petersburg blifwit så försvagad, att jag icke längre kunde fortsätta med arbetet der, utan måste resa hem för att hwila och få ombyte af klimat.

— — — — — — — — — — —

Och "si, min plåga blef förbytt till helsa, och du räddade mitt lif ur förintelsens grop" (Es. 38: 17). Jag är nu frisk. Af Herren är det skedt.

Sedan wi den 8 juni i Malmö firat wårt bröllop, reste min hustru och jag till Sw. Missionsförbundets årsmöte i Stockholm. Wi fingo då kallelse att fara hit till Kotka, hwilken wi antogo, men som jag icke kände mig nog stark att strax resa ut, fingo wi stanna i Swerige ännu några weckor. Wi tillbragte denna tid hos mina föräldrar i Wermland, tills wi den 14 aug. lemnade hemmet för att styra wår färd hit. Under min wistelse i hemlandet blef jag smord med olja i Herrens namn och har sedan så småningom blifwit frisk. På hitresan besökte wi Helsingfors och Petersburg, der de troende med glädje och förwåning sågo, huru Herren bewisat sin helande kraft på mig.

En rysk grefwe Korf blef i början af sommaren jemte familj landsförwist för Jesu namns skull. Före deras afresa skänkte de åt oss 100 rubel i bröllopsgåfwa, hwilka genom några wänner öfwerlemnades åt oss, då wi woro i Petersburg. Ära ware Gud för allt!

Den 9 sept. kommo wi hit. Redan förut hade wi hört något om Kotka och dess befolknings andliga tillstånd, och wi hafwa nu warit i tillfälle att sjelfwa litet skåda in deri. Wi hafwa funnit af de "bekännandes" witnesbörd i ord och gerning, att högst få af dem ega werkligt lif i förening med Jesus. I allmänhet äro wi här, minst sagdt, föraktade. Då min hustru warit ute på husbesök, har hon på flere ställen blifwit riktigt smädad. De hafwa sagt henne, att dereft hon icke omwänder sig från sin willfarelse, så far hon till helwetet. Partisinnet är här i hög grad utbildadt.

Det är godt att under alla dessa förhållanden se upp till Jesus, wår **fullkomlige** frälsare, som kan på det **fullkomligaste** frälsa alla dem, som genom honom komma till Gud, godt att låta honom strida för oss. Wi hafwa, Jesus till pris, härligen segrat öfwer allt, som mött oss här och welat nedslå wårt mod. Jesus säger: "Jag har gifwit dem den härlighet, som du har gifwit mig . . . Jag i dem." Joh. 17: 22. Han **skall** icke gifwa, han **har** gifwit oss sin härlighet och **bor** uti oss. Bör icke detta stora outsägligt dyra och saliga förhållande lära oss att alltid "tjena Herren med fröjd och komma för hans ansigte med jubel?" Ps. 100: 2. **Seger** öfwer **allt** i och genom blodet!

Angående werksamheten bland sjöfolket här kan jag ej säga mycket. Till en början, innan det blef allt för swårt att sent på qwällarna komma om bord, predikade jag några gånger på ett norsk skepp. Några af matroserna på detta samt en kapten på ett annat skepp blefwo genom predikan och samtal wäckta till besinning. De kommo dock icke till någon werklig frid, medan de woro qwar här. De flesta skepp, som warit här, sedan wi kommo hit, har jag besökt, der-

wid jag samtalat med besättningen samt delat ut traktater på swenska, norska, danska, engelska, finska, ryska och tyska språken. Ryssar och norrmän hafwa wisat sig mest mottagliga för hwad man sagt dem om Jesus. Ganska ofta har jag inbjudit besättningarna på swenska och norska skepp till predikan på land, men förutom 4 matroser, som en söndagseftermiddag woro närwarande wid predikan, har ingen kommit, ehuru de lofwat det. Man är stundom frestad att känna det tungt, då man oaktadt alla bemödanden icke synes uträtta någonting; men wi hafwa hopp till Herren, att han ändå skall wälsigna det, som göres i tron på honom.

Wi hafwa börjat en söndagsskola, i hwilken min hustru en stund på söndagsförmiddagen sjunger och läser med 20 à 25 barn. Detta är ett ringa antal af de barn, som här kunde besöka söndagsskolan, om de finge och wille. Men föräldrarna äro naturligtwis lika rädda för att wi skola förwilla deras barn, som de för egen del äro rädda för "förwillelsen". Wi äro här allmänt ansedda för mycket farliga menniskor.

Då den egentliga sjöfarten här hade afstannat, reste jag på Guds andes maning till Wiborg och predikade der några weckor. Gud wälsignade ordet till många själars frälsning.

— — — — — — — — — — —

En fridshelsning till alla i Jesus frigjorda, lyckliga barn!

Fredrik Nyreen.

Anmälan.

Tidningen

Swenska Missionsförbundet

anmäler härigenom sin 3:dje årgång, hwilken är afsedd att utgifwas efter hufwudsakligen samma plan som föregående årgångar. Jemte meddelanden om missionen i allmänhet, så widt utrymmet sådant medgifwer, will tidningen alltså i första rummet redogöra för Swenska Missionsförbundets egen werksamhet, och särskildt will hon wara ett språkrör, genom hwilket arbetarne ute på missionsfälten kunna meddela sig med wännerna i hemlandet. Hon will genom dessa meddelanden söka införa missionswännerna i de förhållanden, i hwilka missionärerna lefwa, och derigenom lifwa till ett werksammare deltagande i det gemensamma arbetet.

Än will hon bringa en helsning från "de swartas werldsdel", der wåra bröder, menskligt att tala, stå ensamma bland ett folk, som så miβförstår deras kärleksfulla affigter, att det traktar efter deras lif, ett folk, hwars andliga nöd är så stor, att ingen penna förmår skildra den.

Än will hon inbjuda till en wandring i wår höga nord och till besök i lapparnas enkla tjäll, der då och då en liten skara samlas för att lyβna till fridens evangelium.

Än will hon följa missionssyskonen i olika trakter af det stora ryska riket och

få del af deras wexlande erfarenheter under arbetet.

Än will hon teckna några drag ur sjömansmissionärens lif, der han samlar omkring sig hafwets söner för att förkunna dem om Honom, som ensam kan förläna ro och hwila från inre och yttre stormar.

Äfwen den, hwars hjerta klappar warmt för missionens sak, torde blott allt för ofta af lifwets mångahanda bringas att förgäta arbetarne på missionsfältet. Godt, om då en helsning från dessa kommer såsom en wärmande fläkt och lifwar missionsintresset. O, de behöfwa så wäl wår medwerkan i sitt wigtiga kall de ute warande missionssyskonen; de behöfwa känna, att wi följa dem med kärlekens warma deltagande; de behöfwa, framför allt, weta att de åter och åter frambäras inför nådens tron, att åter och åter wälsignelse öfwer dem nedkallas från all wälsignelses Gud.

Om nu denna tidning får utgöra ett samband mellan Swenska Missionsförbundets wänner i hemlandet och de af dem utsända arbetarne, har den wisserligen en icke ringa uppgift. Men denna uppgift får först då sin fulla betydelse, om rätt många af dem, hwilka nitälska för Missionsförbundets werksamhet, taga del af tidningens innehåll. Wi wille derför uppmana förbundets wänner att hwar i sin mån werka för en allt större spridning af tidningen, och wi kunna göra detta så mycket hellre, som de derigenom ju direkt gagna missionens sak. **Hela den behållning, som genom tidningen erhålles, tillfaller nemligen** — såsom förut är nämdt — **Swenska Missionsförbundet och anwändes för deß missionswerksamhet.**

Och nu till sist: Hwile Herrens wälsignelse fortfarande öfwer wårt arbete! I hans namn är det börjadt; i hans namn will det fortgå.

Priset är, som tillförene, 1 krona för hel årgång.

Då minst 10 exemplar reqwireras direkt hos Redaktionen, att affändas under en adreß, erhålles hwart 11:e exemplar gratis. Tagas färre än 10 ex., måste prenumeration ske på närmaste postanstalt, och 20 öre för hwarje exemplar tilläggas såsom postarwode.

Profexemplar af tidningen erhållas, på begäran, kostnadsfritt.

Stockholm i november 1884.

Redaktionen.

Stockholm, Hemlandswännens tryckeri, 1884.